Bir Yalnızlık Vardı, Sonra Sen Geldin

BÜŞRA GÜLSOY

İLK Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Bir Yalnızlık Vardı, Sonra Sen Geldin

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Ali Gül
Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım
Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1.Basım, İstanbul, Eylül 2025
ISBN: 978-625-5896-93-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİR YALNIZLIK VARDI, SONRA SEN GELDİN

Büşra Gülsoy

ÖN SÖZ

Hayatın en sessiz anlarında, bir canlının gözlerine bakmak... Ve onda, kelimelere ihtiyaç duymadan anlaşılabileceğinizi fark etmek... İşte bu kitap, tam da böyle bir anın kıyısında doğdu. Hayvanlarla insanlar arasında kelimelere dökülemeyen, ama derinlerde hissedilen bir bağ vardır. Onlar konuşmaz, ama anlatırlar. Dokunmaz, ama iyileştirirler. Biz susarken, onlar duyar. Biz vazgeçtiğimizde, onlar sabırla bekler. İşte Umut'un hikâyesi de böyle başladı, bir pencerenin ardında, yorgun bir adamın kalbine dokunan küçük bir patinin izleriyle. Ben, bu hikâyeyi bir veteriner teknikerinin elleriyle değil, bir kalbin iç sesiyle yazdım. Her satırda bir mırlama, her cümlede bir bakış, her sayfada bir sadakat var. Çünkü bir hayvanı sevmek, sadece onun karnını doyurmak değil; onunla bir ömürlük sessizliği paylaşmaktır. Bu kitap sadece bir kediyle bir adamın hikâyesi değil. Bu, iyileşmek isteyen tüm kalplerin, birbirine usulca sokulmasının hikâyesi. Yaralanmışların, kaybetmişlerin, yeniden başlamaya cesaret edenlerin yolculuğu... Okurken belki kendi Umut'unuzu hatırlarsınız. Belki hâlâ size bakan gözlerde o sevgiyi görürsünüz. Ya da bir gün bir pencerenin ardında sizi bekleyen küçük bir mucizeye rastlarsınız. Ve o zaman, siz de bilirsiniz: Bir yalnızlık vardı… Sonra o geldi.

BİR YALNIZLIK VARDI, SONRA SEN GELDİN

İnsanlar gürültülüdür. Adımları serttir, elleri kararsız. Gülümsemeyi bildikleri kadar, can acıtmayı da bilirler. Anneme çarpan arabanın içinde de bir insan vardı. Sonra indi, bir an durdu, sonra ardına bile bakmadan kaçtı. O gün öğrendim; insanlar zarar verir ve sessizce gider, hiçbiri kalmaz. Kardeşlerim vardı insanlar onları da aldı benden, yalnız kaldım. O yüzden sokak lambasının altından geçen her insanı hep uzaktan izledim. Adımlarının ritmini, yüzlerindeki gölgeyi, ellerinin cebinde mi yoksa boşta mı olduğunu… Birini tanımak için onun konuşmasını beklemezsin. Beklemek sokakta lükstür. Ben izledim, analiz ettim, güvenmemeyi öğrendim.

Günlerim karnımı doyuracak kadar yemekle ve kuytu köşelerde saklanarak geçiyordu. Ta ki onu görene kadar. Diğerlerinden daha sessizdi. Gözleri yürümüyor gibiydi; elleri cebinde sessiz sedasız evine gidiyordu sanki her adımda geçmişe çarpıyordu. Gökyüzüne benzeyen gözleri parlamıyor, zayıf çelimsiz vücuduyla hasta aç kalmış bir sokak kedisini andırıyordu. Sokaktaki insanların onun hakkında konuştuklarını duyuyordum. "Yazık çocuğa, annesinin durumu kötüleşmiş, doktorlar yaşamaz diyor" o an anladım bu insanın neden dikkatimi çektiğini, benim gibi o

da annesiz kalacak. Kardeşleri var mı acaba? Gerçi yalnızdı yanında biri yoktu, insanlar onun da kardeşlerini almıştır. İnsanlar onun hakkında konuşurken "Selim" diyorlar ben de ona Selim diyeceğim. Selim'i gördüğümde üzerinde ağır bir şeyler vardı, ama gözle görünmezdi. Adeta sırtına yapışmış bir yük gibiydi; başını eğdiren, adımlarını yavaşlatan bir şey. İnsanlar hızlı yürür ve genelde aceleleri vardır. Ama onunki acele değil, bitkinlikti. Sokak lambasının altından her akşam aynı saatte geçiyordu. Aynı adımlar, aynı gözler. Gökyüzüne bakmazdı. Yere de değil, sanki arada bir yere. Bir boşlukla konuşur gibi.

Onu izlemeye başladım her sabah evden çıkar her akşam aynı saatlerde sokak lambasının ışığı eşliğinde yorgun bir şekilde evine gider. Selim'i her yerden izlerim bazen ağaca çıkarım bazen çöp konteynırının arkasına gizlenirim bazen arabanın altından onu izlerim. İnsanlar sabah evlerinden çıkıp bir yerlere gider akşam geri dönerler Selim nereye gidiyor diye merak ettiğim için takip etmeye başladım. Her ne kadar merak etsem de bir kaç sokak ötesine gidemedim. Ya kaybolursam? Ya yaşadığım sokağı bulamazsam? Kaybolduğum zaman ya mama bulamazsam? Ya bana da annem gibi araba çarparsa? Diye hiç uzaklaşmadım. Günler böyle geçip giderken hava iyiden iyiye soğumuştu. Selim'i takip etmeyi kendime görev edinmiş onu gizlice izlerken bir şey fark ettim. Arkasından gizli gizli gitmeme ve saklanmama gerek yoktu. Çünkü Selim'in değil beni görmeyi dünyayı gördüğünü bile zannetmiyorum. Bir sabah evden çıkıp gitti ve gelmedi. Her gün sokağın başında geldiği yolu izledim, alt sokaktaki parkta otururdu. Oralara baktım bulamadım. Nereye gitti? Neden gelmiyor? Bir daha gelmeyecek mi?

Hava bir aydınlanıyor bir kararıyor derken bulutların yağmur olarak mı kar olarak mı yeryüzüne düşmek için karamsarlığa

düştüğü bir gün sokağın başında gördüm onu. Başımı okşamamış, bana mama ve su vermemiş olduğu halde bu insanı neden bu kadar önemsediğimi bilmiyorum. Onu gördüğümden çok daha kötü bir haldeydi. Yüzü çökmüş, zayıflamıştı. Yüzünde benimki gibi tüyler vardı. Artık yürürken karşısına bakmıyor yere bakıyordu. Evine gidene kadar beni fark etmesi için ayaklarının dibinde yürümeye başladığımda beni fark etti ve yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Bana bakarak "Annem öldü kedicik!" dedi. Nasıl yani! Ben onu çektiği acıya rağmen mutlu mu etmiştim. Afalladım ve olduğum yerde durdum. Bana elini uzattı ama dokunmadığı için kaçmadım da kalamadım da. Annesi ölmüş birini mutlu ettiğimi düşünüp duruyorum. Acaba mutlu mu ettim yoksa acı çektiği için artık duygularını kontrol edemiyor mu? Benim de annem öldü bu yüzden mi ondan uzaklaşamıyorum, onu merak ediyorum diye düşünürken hafifçe geri çekilip kuyruğumu büzdüm. "Annem öldü kedicik" sözleri kafamın içinde yankılandı. Geriye döndüm. O bana değil, yere bakıyordu. Ama sesi… Sanki bana dokundu. İnsanlara güvenmemeyi annem öğretti bana. Öğretti derken, konuşarak değil elbette! Onun kanının kokusu sokak taşlarına sinerken, içgüdüme yazılmıştı. İnsanlar yaklaşınca önce duracaksın. El uzatırlarsa kaçacaksın. Gözlerini dikip bakarlarsa gözlerini kaçıracaksın. Sevmedikleri bir şeyi sevmiş gibi yaparlar. Vuracakları şeye önce gülümserler. Ama Selim… Elini uzattı ama dokunmadı. Gözlerime değil, kalbime baktı sanki. Bu daha da ürkütücüydü. Çünkü ya farklıysa? Ya gerçekten kalmak istiyorsa? Ya güvenilir bir insansa! Ama ya değilse? Ya diğerleri gibiyse? Kuyruğumu daha da büzdüm. İçimde bir yere dokundu, ama orası hala yara. Kalmak istedim. Kaçmak istedim. Her şeyin aynı anda olmasını istedim. O hala yere bakıyordu. Belki de o da kaçmakla kalmak arasında kaldı. İki yalnızlık, aynı kaldırım

Bir kedinin gözlerinden, insan kalbinin en derin duygularına uzanan benzersiz bir hikâye...

Umut, kitapçı raflarında başlayan serüveninde küçük bir kızın masallarında, yaşlı bir adamın incelikli selamlarında, Selim'in gülüşünde ve Pelin'in şefkatinde hayat buluyor. Derken, bir gün evin kapısından yeni bir soluk giriyor: minik Selin.

Bu kitap, yalnızlığın sessizliğini sevginin melodisine dönüştüren bir masal. Dostluğun, aidiyetin ve "aile olma"nın en saf hâlini, bir kedinin samimi anlatımıyla sunuyor.

Büşra Gülsoy'un incelikli kaleminden çıkan *Bir Yalnızlık Vardı, Sonra Sen Geldin*, sizi hem gülümsetecek hem de kalbinizin en kırılgan köşelerine dokunacak. Çünkü bazen dünyayı güzelleştiren şey, küçücük bir varlığın gelişiyle her şeyin değişmesidir.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5896-93-3